

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО ЯК СУБ'ЄКТ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Гусь А.В.,

*студентка 5 курсу економіко-правового факультету Національного
Університету «Одеська юридична академія» у м. Сімферополі*

Приймаючи до уваги специфіку діяльності окремих боржників Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі Закон) встановлено особливості процедури банкрутства, яка застосовується до таких суб'єктів, зокрема до сільськогосподарських підприємств. В.В. Джунь вважає, що впровадження процесуальних особливостей банкрутства відносно окремих категорій боржників є реалізацією принципу плюралізму, який дозволяє застосовувати найбільш оптимальний варіант вирішення проблеми їх неплатоспроможності. [1, С. 104]

Метою дослідження є визначення організаційно-правових форм сільськогосподарських підприємств, до яких під час процедури банкрутства можуть бути застосовані особливості визначені у ст. 44 Закону.

Необхідно вказати, що в чинному законодавстві України про банкрутство існує визначення поняття сільськогосподарського підприємства, до ознак якого можна віднести:

1) це юридична особа приватної, державної, комунальної чи змішаної форми власності;

2) основний вид його діяльності - виробництво товарної маси продуктів харчування, продовольства і сировини чи їх виробництво і переробка. Якщо підприємство тільки переробляє сільськогосподарську продукцію без її виробництва, то правила ст. 44 Закону до нього не застосовуються. [2, С. 189]

3) сума від реалізації виробленої сільськогосподарської продукції повинна складати не менше 75 відсотків від загальної суми виручки. Обсяг товарного сільськогосподарського виробництва є основним критерієм для віднесення підприємств до сільськогосподарських.

Необхідно відзначити, що в чинному аграрному законодавстві України існують розбіжності щодо кількості відсотків виробленої та реалізованої

сільськогосподарської продукції, тобто віднесення підприємства до групи сільськогосподарських товаровиробників. Існуюча колізія може призвести до порушення прав суб'єктів господарювання, зловживань з боку посадових осіб, тому вважається доцільним закріпити єдиний підхід до визначення основного виду діяльності в сільському господарстві.

Отже таке підприємство належить до групи суб'єктів аграрного права - сільськогосподарських товаровиробників, які відповідно до Класифікатора організаційно-правових форм господарювання можуть існувати у формі: сільськогосподарського підприємства приватної, державної, комунальної та змішаної форми власності; дочірнього, казенного та іноземного сільськогосподарського підприємства; виробничого сільськогосподарського кооперативу; господарського товариства; фермерського господарства; об'єднання сільськогосподарських підприємств.

Також правила процедури банкрутства сільськогосподарського підприємства можуть застосовуватися до колективних, орендних та спільних підприємств, організаційно-правову форму яких чинне законодавство більше не передбачає, але на практиці вони ще функціонують.

Разом з тим не до всіх вище вказаних форм можуть бути застосовані особливості процедури банкрутства сільськогосподарських підприємств. Так, положення Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» не застосовуються до юридичних осіб казенних підприємств [3, 55]. Крім того до таких підприємств не відносяться фермерські господарства оскільки особливості їх процедури банкрутства зумовлені правовим статусом і складом його членів, що визначені в Законі України від 19 червня 2003 року «Про фермерське господарство», а так само закріплені у ст. 50 Закону.

З вище наведеного можна зробити висновок, що сільськогосподарське підприємство, до якого можуть застосовуватися правила банкрутства, закріплені в ст. 44 Закону - це національна або іноземна юридична особа приватної, державної, комунальної або змішаної форми власності, створена у формі господарського товариства або їх об'єднань, основним видом діяльності якої є виробництво товарної маси продуктів харчування, продовольства і сировини, або їх виробництво і переробка, сума від реалізації якої становить не менше 75 відсотків від загальної суми виручки; в тому числі і сільськогосподарські виробничі кооперативи.

Список використаних джерел:

1. Джуль В.В. Інститут неспроможності: світовий досвід розвитку і особливості становлення в Україні: Монографія. - Вид. 2-е. - К.: Юридическая практика, 2006. - 384 с.
2. Поляков Б.М. Закон Украины «О восстановлении платежеспособности должника или признании его банкротом»: Научно-практический комментарий / Под общей редакцией Д.Н. Притыки. - К.: Концерн «Издательский Дом «Ин Юре», 2003. - 272 с.
3. Вечірко І.О. Особливості процесуального статусу боржника у провадженні у справах про банкрутство // Вісник господарського судочинства. - 2008. - № 5. - С. 54 - 59.

Науковий керівник – І.М. Розумович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри галузевих юридичних дисциплін економіко-правового факультету Національного Університету «Одеська юридична академія» у м. Сімферополі.